

Pavčina Mačková: Vůně cappuccina

Dívám se z okna, jak vzduchem lehce poletují sněhové vločky. Něžně dopadají na ledový chodník, kde se třpytí jako krystalky cukru. Sněhovou nádheru občas naruší zasněžený chodec nebo ospalé děti, co se pomalu trousí do školy. Každé ráno mohu sledovat jedinečný živý obraz za oknem, který se neustále mění podle ročního období. Díky své nemoci nemohu často vychutnat atmosféru venkovního dění. A tak jen s ranní kávou vstupuju do role tichého pozorovatele. Svalové onemocnění mě trápí už řadu let a stalo se mým věčným průvodcem po zbytek života.

Venkovní obraz osiřel. Všichni dorazili za svým cílem. Konečně mohu usednout k počítači jako každý den, abych byla lidem ještě blíže. Přisouvám si starou dřevěnou židli ke kuchyňskému stolu. Dnes mi připadá obzvlášť těžká. Druhou rukou zavadím o hrneček s nedopitou kávou tak nešťastně, že se málem převrátil. „Né“, vykřiknu ve snaze zastavit jeho pád. Celá rozechvělá zapnu počítač a jen doufám, že dnešní ráno mě už nepotká žádná katastrofa. Prsty se mi neohrabaně rozebíhají po klávesnici s jasným cílem. Popovídat si. Zabloudím na sociální síť, kde už čeká první nadočkavec, Lenka. „Ahoj Pavli, už jsem tu přes hodinu a všichni ještě spíte. Já jsem dnes bolestí v noci nezamhouřila oka.“ „Zdravím Leni. Taky jsem celá rozbolavělá. Zima nám tradičně dává zabrat. Musíme vydržet!“. Lenka mi na oplátku pošle mávajícího smajlíka a zelené světélko u jejího okénka zhasne. Asi šla dospat probdělou noc.

Dopíjím zbytek zachráněné kávy a znovu se vrhám na pročítání dalších příspěvků na sociální síti. V naší skupině Fibromyalgiků ČR se neustále zásobujeme zajímavými informacemi a odkazy. Narážím na nový článek, který mě hned zaujme. Bohužel je ve španělštině, ale proč nevyužít internetový překladač? Během pár vteřin si už pročítám, jaké jsou možnosti alternativní medicíny v léčbě myopatických onemocnění.

Ticho náhle přeruší hlasité pípnutí mobilu, který leží nade mnou na polici. S obtížemi natáhnu ruku a poslepu šátrám po telefonu. Podaří se mi ho najít překvapivě rychle. Píše mi Marie, moje oblíbená klientka z počítačového kurzu, kde čas od času vypomáhám jako dobrovolnice. Na displeji čtu zprávu naťukanou velkými písmeny: „ZITRA PRIJDU POZDEJI, PRIVEZOU MI KRMENI PRO KRALKY“. V duchu se zasměji a hned si vzpomenu na domácí kachnu v poloprázdném mrazáku a plato vajec v lednici, které přivezla na minulou schůzku. Maruška je čiperná důchodkyně, vesele si žijící v polorozpadlém domečku obklopeném bujnou přírodou. Ráda sedá na zahradě pod velkou hruškou, kde sní svoje sny. To ji vedlo právě k tomu, že se přihlásila do mého kurzu. Společně se na internetu noříme do světa magie a tajemna, abychom ty její sny dobře vyluštily.

Na chvíli jsem se zasnila a pokračuji dál ve svém ranním rituálu. Venku zatím začalo hustě sněžit a vítr prudce naráží do okna. Zima nechce ještě skončit. Otevírám e-mailovou poštu a prohlížím pár došlých zpráv. Kamarádka z lázní poslala několik veselých e-mailů a z knihovny na mě číhá předupomínka konce výpůjční doby. Obratem si ji raději prodloužím, abych se vyhnula případné pokutě. V posledním e-mailu mi sdělují, že moje objednávka nového druhu italského cappuccina byla včera odeslána.

Přemohla mě na chvíli únava. Znovu se zadívám přes krásně namrzlé okno. Zasněženou ulicí se blíží ženská postava s doručovatelskou brašnou přes rameno. Pomalu míří k naší brance a už odhrnuje

kopeček sněhu na zvonku. Těžce vstávám a jdu dát vařit vodu na kafe. Za chvíli si pochutnám na výborném italském cappuccinu.